

Sygn. Akt XVII AmE 318/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **J. C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania J. C. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24 lipca 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od J. C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 318/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 24 lipca 2018 roku numer (...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685, 771, 1000 i 1356), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 28 czerwca 2016 r., na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy - Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Pani J. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PRZEDSIĘBIORSTWO PRODUKCYJNO- HANDLOWE (...) z siedzibą miejscowości Słupia Kapitulna, NIP: (...) kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r., orzekł, co następuje:

1. Pani J. C. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą PRZEDSIĘBIORSTWO PRODUKCYJNO-HANDLOWE (...) w dniach 10-12 sierpnia 2015 r., w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego pod adresem: (...), (...)-(...) R., naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy.

2. za działanie wymienione w punkcie 1 wymierzam Pani J. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PRZEDSIĘBIORSTWO PRODUKCYJNO- HANDLOWE (...) karę pieniężną w kwocie 29 400,00 zł (słownie: dwadzieścia dziewięć tysięcy czterysta złotych zero groszy).

Od wyżej wymienionej decyzji powódka J. C. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) złożyła odwołanie. Zaskarżyła decyzję w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

1. art. 11 i art. 11d ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo Energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) poprzez przyjęcie, że J. G. – C. nie przestrzegała obowiązków wynikających z ograniczenia i poborze energii elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 r.;
2. art. 11 i art. 11d ustawy Prawo Energetyczne w związku z art. 56 tej ustawy, poprzez przyjęcie, że skarżąca nie przestrzegała obowiązków wynikających z ograniczenia i poborze energii elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 r. w sposób świadomy i zawiniony;
3. § 12 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzenia ograniczeń w sprzedaży paliw stałych i dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła (DU 2007, nr 133, poza 924), poprzez nie zawiadomienie w sposób pisemny lub inny powoda o wprowadzonych ograniczeniach w poborze energii elektrycznej;
4. art. 56 ust 1 ustawy Prawo Energetyczne, poprzez nieprawidłowe nadanie karze waloru inkwizycyjnego (drakońskiego) w miejsce prewencyjnego, przekraczające dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele, jakie kara ma osiągnąć;
5. art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) poprzez błędną ocenę społecznej szkodliwości dokonanego przez powoda naruszenia, kwalifikującą to zachowanie jako czyn o dużej społecznej szkodliwości i poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze kary pieniężnej stopnia zawinienia powoda przy powstaniu kwestyjnego naruszenia, a także dotychczasowego zachowania powoda w toku prowadzonej działalności gospodarczej;
6. art. 56 ust. 6a ustawy Prawo Energetyczne, poprzez zaniechanie przez pozwanego odstąpienia od wymierzenia powodowi kary, pomimo wystąpienia okoliczności, iż stopień szkodliwości czynu powoda jest znikomy, a nadto powód zaprzestał naruszania prawa;
7. przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść decyzji: naruszenie przepisu art. 7, art. 8, art. 75, art. 77 § 1 w zw. z art. 78 § 1, art. 84 § 1 oraz art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego poprzez niezwołanie przez pozwanego w sprawie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, skutkiem czego było ustalenie, że powód nie przedsięwziął czynności niezbędnych do ograniczenia poboru energii, a także wybiórczą i dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez brak uwzględnienia dokumentacji powoda w przedmiotowym rozstrzygnięciu,
8. nadto zarzuciła, że decyzja z dnia 24 lipca 2018 r. podpisana została przez Radcę Prezesa URE działającego z upoważnienia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, w decyzji nie wskazano jednak żadnym dokumentem, iż osoba podpisująca decyzję posiada stosowne upoważnienie do działania w imieniu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Wskazując na powyższe wniosła o:

1. uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania administracyjnego w sprawie, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy pozwanemu Prezesowi URE do ponownego rozpoznania,
3. z ostrożności procesowej powołując się na treść przepisu art. 56 ust 6a ustawy Prawo Energetyczne wniosła o odstąpienie od wymierzania kary,

4. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem powódki, pozwany błędnie przyjął, iż zaistniały przesłanki do nałożenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., gdyż przepis ten odnosi się wprost do art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 p.e., natomiast przedmiotowe ograniczenia zostały wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e.

W nawiązaniu do powyższego zarzutu powódka wyraziła przekonanie, że art. 56 ust. 1 pkt 3a) p.e. karze za naruszenie ograniczeń poczynawszy od 12 sierpnia 2015. Zatem sankcjonowanie niedostosowania się do ograniczeń poboru energii za okres przed 12 sierpnia 2015 nie ma prawnego uzasadnienia. Powódka podniosła jednak, że przedstawione przez (...) S.A. co do przekroczenia poboru mocy przez powódkę w dniu 12 sierpnia 2015 roku są błędne. Skarżąca nie zgadza się bowiem z odczytami (...) przekazanymi przez URE. Powódka podniosła przy tym, że kwestionuje informację Zakładu wskazującego na stopień niedostosowania się do wprowadzonych ograniczeń w całości. Kwestionuje przede wszystkim sposób odczytu liczników w tym zakresie. Zdaniem firmy system informatyczny dystrybutora był nierzetelny i błędnie wskazano dane pomiarowe, które są efektem ich nieprawidłowej pracy. Zdaniem powódki, systemy informatyczne dystrybutorów są zawodne, a błędne pomiary są efektem ich nieprawidłowej pracy.

Powódka zarzuciła również, że pozwany nie przeanalizował w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, skutkiem czego było błędne ustalenie, że powód nie przedsięwziął czynności niezbędnych do ograniczenia poboru energii, a także dokonał wybiórczą i dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez brak uwzględnienia dokumentacji powoda w przedmiotowym rozstrzygnięciu. Przy uwzględnieniu ewentualnie, że odczyt (...) S.A. jest prawidłowy, powód wskazał, że jedynym okresem przekroczenia zużycia są 3 godziny w pierwszym dniu obowiązywania ograniczenia, a przekroczenie wynikało z niezbędności kontynuowania niektórych procesów dla ochrony majątku o znacznej wartości, ochrony kontynuowania działalności (w tym miejsc pracy) oraz ochrony środowiska (w tym życia zwierząt). W związku z powyższym w szczycie (pierwsza godzina przekroczenia zużycia) zużyta moc wykorzystana została na działanie urządzeń chłodniczych, utrzymania fermi drobiu, w tym w większości wentylacji oraz funkcjonowanie innych urządzeń, w tym oczyszczalni ścieków i urządzeń wodociągowych. Powódka podniosła, że firma ze względu na specyfikę swojego działania nie miała technicznych możliwości nagiego przerwania produkcji (bez znacznych konsekwencji gospodarczych) - produkcja została jednak ograniczona, czego potwierdzeniem jest nieprzekroczenie norm w kolejnych dniach obowiązywania ograniczenia (mimo utrzymywania się wysokich temperatur). Ciąg technologiczny przetwórstwa drobiu uniemożliwiał nagle wstrzymanie produkcji bez narażenia na znaczne różnego rodzaju straty. Powódka zauważyła przy tym, że nawet wyłączenie chłodni wymagałoby uruchomienia urządzeń utylizacyjnych, tzw. destruktorów. Typowy ciąg produkcyjny przetwórstwa drobiu wymaga utylizacji odpadków i mięs wyłączonych ze sprzedaży i dalszej obróbki. Mięso, którego ciąg chłodniczy został przerwany, musiałoby zostać zutylizowane, co również wymagałoby zużycia energii elektrycznej. Jednocześnie utylizacja całego zapasu nie byłaby możliwa w krótkim okresie czasu z wykorzystaniem posiadanych urządzeń. Ponadto, wstrzymanie części np. wentylacji powodowałoby zagrożenie dla życia zwierząt i groziło nie tylko stratami finansowymi, ale również odpowiedzialnością za znęcanie się nad zwierzętami.

Powódka wskazała również na znikomy stopień szkodliwości czynu. Zdaniem powoda wskazywany kontekst gospodarczy zachowania powoda oraz brak negatywnych skutków jego zachowania przemawiają za darowaniem (odstąpieniem) mu kary pieniężnej. Nadto wymierzoną powódce karę można uznać za rażąco wygórowaną. Przedstawione argumenty w ocenie powódki dają podstawę do stwierdzenia, iż uznanie administracyjne zostało przekroczone w przedmiotowej sprawie. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nałożył na powódkę karę, mimo, że przedsiębiorstwo przynosi straty, co wynika z bilansu za rok 2017 r. Przy wymiarze kary nie został w żaden sposób uwzględniony stopień dokonanego przez powoda naruszenia, który nie był znaczny, jak również okoliczność, że powódka nie była wcześniej karana. Powódka zarzuciła, że te okoliczności nie stały się podstawą wymiaru kary, która w zestawieniu z ustalonym stanem faktycznym i prawnym nie może zostać uznana za niewysoką. W związku z tym złożyła zarzut, iż nałożona na nią kara pieniężna jest karą o charakterze "inkwizycyjnym", czy "drakońskim".

Nadto zarzuciła, że decyzja z dnia 24 lipca 2018 r. podpisana została przez Radcę Prezesa URE działającego z upoważnienia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, w decyzji nie wskazano jednak żadnym dokumentem, iż osoba podpisująca decyzję posiada stosowne upoważnienie do działania w imieniu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Wskazał ponadto, iż wywody powoda nie znajdują uzasadnienia w przepisach z art. 11, 11c i 11 d ustawy – Prawo energetyczne. Z analizy tych przepisów nie wynika bowiem, iż wyłączną podstawą prawną wprowadzenia przez operatora ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej ustawodawca zawarł w art. 11c ust. 2 pkt 2 tej ustawy. Zachowanie powoda polegające na niestosowaniu się w dniu 10 – 11 sierpnia 2015 roku do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, o których mowa w art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne, zostało objęte sankcją poprzez odesłanie w przepisie karnym z art. 56 ust. 1 pkt 3a do art. 11, 11c ust. 3 i 11 d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, bowiem w istocie to przepis art. 11 d ust. 3 stanowi materialnoprawną podstawę do wprowadzenia powyższych ograniczeń, zaś operator systemu przesyłowego wprowadzając z dniem 10 sierpnia 2015 roku ograniczenia w dostarczeniu i poborze mocy odwoływał się art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy – prawo energetyczne określając na tej podstawie okres i zakres terytorialny wprowadzanych ograniczeń. Pozwany zauważył również, że w myśl §12 rozporządzenia operator nie miał obowiązku zawiadamiać „Powoda” odrębnie w sposób pisemny o wprowadzonych ograniczeniach.

Powód natomiast dopuścił się zaniedbań na etapie planowania ograniczeń. Pozwany wskazał, że odbiorca, przy podpisywaniu umowy o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej, bądź umowy kompleksowej, powinien dolożyć należytej staranności i zweryfikować ustaloną w niej moc minimalną dla 20 stopnia zasilania, czyli tzw. moc bezpieczną. W konsekwencji, wyjaśnienia odbiorcy wskazujące na niedostosowanie mocy bezpiecznej do aktualnych potrzeb odbiorcy nie stanowią podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary, jak również nie mogą zostać uwzględnione przy ustalaniu wysokości wymierzonej odbiorcy kary. Pozwany wskazał również na brak możliwości odstąpienia od wymierzenia kary, gdyż nie zgodził się z powodem, aby stopień szkodliwości jego czynu był znikomy. Podtrzymał również wyrażone w decyzji uzasadnienie wymiaru kary.

W odniesieniu do stwierdzenia powoda dotyczącego błędnego odczytu liczników pozwany wskazał, że układ pomiarowy jest własnością powoda, w związku czym ewentualne wdrożenie możliwości bieżącej kontroli poboru mocy w tym układzie pomiarowym pozostaje w gestii powoda. Z tego samego powodu szczegółowa informacja o ważności cechy legalizacyjnej również jest w posiadaniu powoda. (...) wyjaśnił, że o jej ważności świadczy wyłącznie pieczęć umieszczona na plombie legalizacyjnej założonej na przedmiotowym liczniku.

Pozwany wskazał również, że brak w aktach sprawy dokumentu stanowiącego wyraźne upoważnienie do wydania decyzji z upoważnienia organu nie świadczy automatycznie o braku takiego umocowania do działania w omawianym zakresie. Znaczenie bowiem ma fakt, że upoważnienie takie istniało przed dniem wydania decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Odbiorca: J. C. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) zawarła ze sprzedawcą: (...) Spółką ograniczoną odpowiedzialnością umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z dnia 30 czerwca 2010 Nr (...). Zgodnie z § 6 ppkt 15 umowy, odbiorca zobowiązany był do ograniczenia poboru mocy w przypadku wprowadzenia ograniczeń na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów, zgodnie z trybem określonym w Załączniku 4 do ww. umowy. Zgodnie z pkt 5 załącznika nr 4 do ww. umowy, jeżeli żadna ze stron, w terminie 30 dni przed upływem okresu obowiązywania ograniczeń, nie zgłosi zmian w zapisach dotyczących

wprowadzania ograniczeń, przyjmuje się, że obowiązują one przez kolejny rok. Zgodnie z załącznikiem nr 2 do ww. umowy, układ pomiarowo – rozliczeniowy jest własnością odbiorcy. (k.60-69, 57-59, 94-98akt adm.)

(...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2015 roku wydały komunikat, iż w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d ustawy - Prawo energetyczne wprowadzając, na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 tej ustawy, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. 11c ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie: Minister (...)) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy - Prawo energetyczne, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała Rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00. (okoliczności bezsporne)

Na wezwanie Prezesa URE, E. O. Sp. zo.o. (dalej: (...)), do której sieci J. C. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) (dalej: „Odbiorca”) jest przyłączona, pismem z dnia 9 maja 2016r. przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej zlokalizowanego pod adresem: (...), (...)-(…) R.. Z informacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...), wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynika, że Odbiorca w dniach 10-12 sierpnia 2015 r. przekroczył obowiązujące go -zgodnie z Planem wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej - wartości poboru mocy w poszczególnych stopniach zasilania w następujący sposób:

1. 10 sierpnia 2015r. łącznie 5,86 (MW w godzinie);
2. 11 sierpnia 2015r. łącznie 2,86 (MW w godzinie);
3. 12 sierpnia 2015r. łącznie 1,08 (MW w godzinie).

Łącznie dla wyżej wymienionego okresu Odbiorca przekroczył 9,8 MW w godzinie. (k 3-4 akt adm.)

Pismem z dnia 28 czerwca 2016 r. Prezes URE zawiadomił Odbiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej -wzywając go jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się przez Odbiorcę do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE od (...), wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. (k. 1-2 akt adm.)

Pismem z dnia 28 lipca 2016 r. Odbiorca przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w sprawie wskazując m.in. na brak możliwości nagłego zatrzymania ciągu technologicznego i wstrzymania produkcji, w tym wstrzymania urządzeń chłodzących oraz możliwych konsekwencji nagłego zatrzymania pracy powyższych urządzeń. Odbiorca zaznaczył, że bezwzględne zastosowanie się do ograniczeń mocy w sposób niezorganizowany powodowałoby zagrożenie dla kontynuowania działalności Firmy. Odbiorca wniósł również zastrzeżenia do informacji (...) Sp. z o.o. Zakwestionował przede wszystkim sposób odczytu liczników w tym zakresie. Zdaniem firmy system informatyczny dystrybutora był

nierzetelny i błędnie wskazano dane pomiarowe, które są efektem ich nieprawidłowej pracy. Odbiorca wniósł o umorzenie postępowania lub odstąpienie o ukarania karą pieniężną. (k. 10-18 akt adm.)

W trakcie postępowania administracyjnego Prezes URE wzywał Odbiorcę oraz (...) do nadesłania dodatkowych informacji i dokumentów zmierzających do wyjaśnienia sprawy, a w szczególności do weryfikacji przedstawionych Prezesowi URE przez (...) danych dotyczących stopnia niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych ograniczeń. (k. 51, 53, 55-56, 103, 107-108, 109,111, 115-116, 133, 134 akt adm.)

Pismem z dnia 25 czerwca 2018 roku zawiadomiono odbiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i poinformowano o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego pisma z jednoczesnym pouczeniem, że niezapoznanie się w powyższym terminie z aktami sprawy zostanie uznane za rezygnację z możliwości wypowiedzenia się w sprawie zgromadzonego materiału dowodowego. (k. 135 akt adm.)

W wyznaczonym terminie Odbiorca zapoznał się zgromadzonym materiałem dowodowym i wskazał, że ewentualne uwagi na piśmie złożył do dnia 19 lipca 2018 roku, jednak żadnych uwag nie złożył. (k. 142 akt adm.)

Odbiorca w 2017 roku osiągnął przychód (...) zł. (k. 131 -132 akt adm.)

W dniu 24 lipca 2018 roku Prezes URE wydał decyzję Nr (...) . (k. 143-151 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

W treści odwołania powód twierdził, iż nie zaistniały przesłanki na nałożenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., gdyż przepis ten odnosi się wprost do art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 p.e., natomiast przedmiotowe ograniczenia zostały wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e.

Powyższe twierdzenie powoda jest niezasadne.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w przypadku zagrożenia:

- 1) bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej polegającego na długookresowym braku równowagi na rynku paliwowo - energetycznym,
- 2) bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej,
- 3) bezpieczeństwa osób,
- 4) wystąpieniem znacznych strat materialnych

- na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła. Zgodnie natomiast z ust. 6 Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę znaczenie odbiorców dla gospodarki i funkcjonowania państwa, w szczególności zadania wykonywane przez tych odbiorców; zaś zgodnie z ust. 7, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła, w przypadku wystąpienia zagrożeń, o których mowa w ust. 1.

Dalej wskazać należy, iż zgodnie z art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Z treści powyższego przepisu wynika, iż w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii do kompetencji OSP na mocy tej ustawy należało wprowadzenie ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii, na okres nie dłuższy niż 72 godziny. W dalszej kolejności ustawodawca przewidział, w treści art. 11d ust. 3 tej ustawy, iż w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Z przepisu tego wynika, że ustawodawca przyznał uprawnienie OSP do zastosowania środka w postaci wprowadzenia ograniczeń, jednak ograniczył swobodę w określeniu jego zakresu. Powyższe niewątpliwie skorelowane zostało z zasadą proporcjonalności, którą powinien kierować się OSP przy wprowadzaniu ograniczeń, z uwagi na możliwy skutek w postaci ograniczenia swobody działalności gospodarczej. Należy wskazać przy tym, iż art. 11 c jak również art. 11 d ustawy – Prawo energetyczne jest wynikiem implementacji postanowień dyrektywy 2005/89 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotyczącej działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych. Przyczyną powołania powyższych przepisów jest zatem dalsze doprecyzowanie działań jakie powinien podjąć OSP w związku z zaistnieniem (powstaniem i występowaniem) zagrożenia bezpieczeństwa dostawy energii Elektrycznej, jednym z nich jest wprowadzenie przedmiotowych ograniczeń, do których powód powinien był się zastosować. Okoliczność, iż doprecyzowanie zakresu w jakim OSP może wprowadzić przedmiotowe ograniczenia zostało zawarte treści art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, nie oznacza, iż nie zostały one wprowadzone na podstawie art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Treść przedmiotowych regulacji prawnych tj. art. 11 c ust. 2 pkt 2 i 11 d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne pozostaje w ścisłym związku, albowiem dopiero łączna ich treść określająca podstawę do wprowadzenia ograniczenia przez OSP w okresie występowania zagrożenia tj. art. 11 d ust. 3 oraz określająca możliwy zakres, czemu służy art. 11c ust. 2 pkt 2, którego stosowanie jest możliwe już w sytuacji powstania zagrożenia, umożliwia skuteczne wprowadzenie przedmiotowego ograniczenia przez OSP, tj. w ściśle organicznym czasie i na ściśle określonym terytorium. Niewątpliwie zaś fakt „występowania zagrożenia” wynika wprost z treści komunikatu OSP, w którym stwierdził „wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej”. W świetle powyższego OSP, w myśl powyższych regulacji prawnych posiadała kompetencję do wprowadzenia przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w myśl art. 11d ust. 3, zaś okres i zakres terytorialny ich obowiązywania, zgodnie z treścią art. 11c ust.2 pkt 2 powołanej ustawy wprowadzono od godziny 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 roku z informacją o zgłoszonej konieczności wprowadzenia dalszych ograniczeń w trybie art. 11 ust. 7 ustawy – Prawo energetyczne. Jak już bowiem wskazano, OSP mogło wprowadzić przedmiotowe ograniczenia do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust.7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Wskazać przy tym należy, iż jedynie realizacja działań z zachowaniem przedstawionej wyżej kolejności umożliwiła uzyskanie podstawowego celu powołanej ustawy, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego w kraju.

W świetle powyższego nieuzasadnione jest wnioskowanie powoda, iż wprowadzenie przez OSP przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w czasie „wystąpienia zagrożenia” tj. na podstawie art. 11d. ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, którego zakres czasowy i terytorialny został określony zgodnie z wymogami art. 11c ust. 2 pkt 2 powoduje zwolnienie powoda z odpowiedzialności, o której mowa w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne.

Powód zakwestionował przedstawione przez (...) informacje o wartości dokonanych przekroczeń w dniach 10-12 sierpnia 2015 roku, w oparciu o które pozwany dokonał ustaleń w powyższym zakresie. O ile bowiem powód nie kwestionował wartości mocy obowiązujących powoda w poszczególnych stopniach ograniczeń w dniach 10-12 sierpnia, kwestionował jednak system informatyczny dystrybutora jako nierzetelny i błędnie wskazujący dane pomiarowe. Powód w odniesieniu do powyższego poprzestał jedynie na twierdzeniach, które dowodami nie są. Przypomnieć tu należy, że postępowanie niniejsze tj. z odwołania od decyzji Prezes URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradyktoryjnego. Z tych względów, mając na względzie wymogi odwołania przyjęte przez ustawodawcę, odwołanie odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym,

bowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁴⁹ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. W świetle powyższego przyjąć należało, że zastosowanie znajdują również reguły dowodzenia w procesie cywilnym. W konsekwencji, obowiązek przedstawienia dowodów w niniejszym postępowaniu również spoczywał na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywał na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Skoro zatem odwołanie łączy w sobie cechy nie tylko środka zaskarżenia, ale też powództwa, strony przede wszystkim w ramach realizacji zasady kontrydiktoryjności mogą przedstawiać dowody, czego niewątpliwie w niniejszym postępowaniu powód nie uczynił. Ponadto, wbrew stanowisku powoda, z treści dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego bezspornie wynika, układ pomiarowy jest własnością powoda, w związku czym, zgodnie z § 4 pkt 3.2. umowy (k. 60-69 akt adm.) za stan techniczny, poprawną eksploatację, naprawę i konserwację, kontrolę i legalizację elementów układu pomiarowo – rozliczeniowego oraz ich dokumentację techniczno-eksploatacyjną odpowiadał powód.

W świetle powyższego brak było podstaw do zakwestionowania wartości przekroczeń poboru energii przez powoda w dniach 10-12 sierpnia 2015 roku, i przekroczenia przez powoda dopuszczalnego wówczas poboru mocy w łącznej wysokości 9,8 MW w godzinie.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód nie należy do kręgu podmiotów, które w myśl §6 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła, podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami. Zgodnie natomiast z treścią z §8 ust. 1 i 2 wskazanego Rozporządzenia operatorzy opracowują plany wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 11 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne. Z treści załącznika nr 4 do umowy (k. 60-69 akt adm.) wynika, że wartości ograniczeń w poszczególnych stopniach zasilania oparte zostały o treść przedmiotowej umowy, w tym w zakresie mocy umownej i mocy bezpiecznej, tj. odpowiednio 1,100MW i 0,300 kW. Zatem, wskazane w informacji (k 3-4 akt adm.) wartości stanowiły pochodną wartości zawartych w umowie (bezsporne), której treść została ustalona przez obie strony, w tym przez powódkę. Z tego względu powyższe wartości były dla powoda wiążące. Przypomnieć przy tym należy, że zgodnie z pkt 5 załącznika nr 4 do ww. umowy, jeżeli żadna ze stron, w terminie 30 dni przed upływem okresu obowiązywania ograniczeń, nie zgłosi zmian w zapisach dotyczących wprowadzania ograniczeń, przyjmuje się, że obowiązują one przez kolejny rok. Wskazać tu należy, że powód, który znał proces technologiczny swego zakładu, niedostatecznie współpracował na etapie zawierania umowy, nie zgłaszając uwag do ustalanych wartości w treści umowy, ani też później nie zgłaszał zmian w zapisach umowy dotyczących wprowadzania ograniczeń, których skutkiem byłyby inne wartości ograniczeń w planie ograniczeń obowiązującym w czasie 10-31 sierpnia 2015 roku. Pomimo zatem tego, że z treścią § 3ust. 5 pkt 1 Rozporządzenia, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub dostarczaniu ciepła nie mogą powodować zagrożenia bezpieczeństwa osób oraz uszkodzenia lub zniszczenia obiektów technologicznych, powód nie wnioskował o przyjęcie innych wartości w treści umowy, ani też jej zmiany w przedmiotowym okresie. Nie przewidział też wcześniej odpowiedniej procedury, której zastosowanie umożliwiłoby powodowi odpowiednie ograniczenie poboru energii w odpowiednim czasie, tj. w dniach 10, 11 i 12 sierpnia 2015 roku, bez przekraczania przewidzianych dla powoda wartości ograniczeń w poszczególnych stopniach zasilania. Z tych względów, szeroko przedstawione przez powoda rozważania co do przyczyny braku możliwości dostosowania się do ograniczeń, w szczególności, z uwagi na różnego rodzaju możliwe skutki dostosowania się do ograniczeń w dniach 10-12 sierpnia 2015 roku, lecz stwierdzone przez powoda dopiero w czasie, kiedy już przedmiotowe ograniczenia zostały wprowadzone, nie mogły skutkować zwolnieniem powoda z odpowiedzialności za dokonane przekroczenia.

Nieuzasadnione było twierdzenie powoda, o konieczności indywidualnego powiadomienia powoda o wprowadzonych przez OSP ograniczeniach. Zgodnie z treścią §12 ust. 2. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), komunikaty operatorów o obowiązujących stopniach zasilania, o których mowa w § 9, wprowadzanych jako obowiązujące w najbliższych 12

godzinach i przewidywanych na następne 12 godzin, są ogłaszane w radiowych komunikatach energetycznych w programie (...) o godzinie 7.55 i 19.55 oraz na stronach internetowych operatorów i przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie zaopatrzenia w ciepło, które obowiązują w czasie określonym w tych komunikatach.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Jak już wyżej wskazano powód nie dostosował się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniu 10, 11 i 12 sierpnia 2015 roku przez OSP, a następnie skutek Rozporządzenia na podstawie 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Powyższe oznacza, że zaistniała przesłanka do nałożenia na powoda przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny. W związku z tym, uzasadnione było nałożenie na powoda kary według treści art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Zgodnie z jego treścią (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej nałożonej na powoda nie przekroczyła 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (...).

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze zakres przekroczenia w dniu 10, 11, 12 sierpnia 2015 roku w obiekcie powoda łącznie o wartości, 9,8 MW w godzinie. Powyższe wynika z faktu, iż powód nie stosując się do wprowadzonych ograniczeń, dokonując przekroczenia w powyższym zakresie, w sposób bezpośredni oddziaływał negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne. Skutkiem takiego działania może być bowiem wystąpienie rzeczywistego zagrożenia w pracy całego systemu. Powyższa okoliczność świadczy o stopniu szkodliwości czynu powoda wyższym niż znikomy. Z tego względu przyjęcie, że szkodliwość czynu powoda była większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne, nie zapominając przy tym, że skorzystanie przez Prezesa URE z tej instytucji jest fakultatywne. Z treści złożonego przez powoda dokumentu wskazującego rozliczenie przychodów w 2017 roku (jako poprzedzającym rok w którym wydano zaskarżoną decyzję) wynika, iż powód w 2017 roku osiągnął przychód w wysokości (...)zł (k. 131-132 akt adm.). Mając powyższe na względzie oraz treść art. 56 ust.3 cytowanej wyżej ustawy przyjęć należało, iż nałożona na powoda kara w wysokości 29.400,00 zł jest znacznie niższa od limitu określonego treścią art. 56 ust.3 ustawy – Prawo energetyczne. Ponadto zauważenia wymaga okoliczność, iż wysokość kary jest adekwatna do wysokości dokonanego przez powoda przekroczenia. Wysokość kary pieniężnej stanowi bowiem iloczyn 3.000,00 zł i łącznego przekroczenia mocy odpowiadającej MW w poszczególnych godzinach doby, po zaokrągleniu w dół pełnych złotych (9,8 x 3.000,00 zł) zwłaszcza, iż wartość mnożnika wynika z tego, iż pozwany wziął pod uwagę poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującym, tj. 1.500,00 zł (odnotowanej 7 stycznia 2016 roku), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 roku, którą dla celów represyjnych kary, podwoił z tytułu sankcji. Tak ustalona kara nie przekracza również możliwości płatniczych powoda. Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Ponadto, wbrew twierdzeniom powoda, z decyzji nie wynika, aby pozwany stwierdził wcześniejsze jakiegokolwiek naruszenia z zakresu prawa energetycznego. Pozwany wskazał bowiem w treści w treści decyzji, że: „Brak jest natomiast możliwości oceny dotychczasowego zachowania Odbiorcy w aspekcie wcześniejszego wykonywania przez niego obowiązków wynikających z ustawy – Prawo energetyczne związanych z wprowadzeniem ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwagi na to, że sytuacja taka nie miała dotychczas miejsca pod rządami tych przepisów”. Ponadto wskazał dalej, że uwzględnił podjęte przez odbiorcę działania zmierzające do jak najszybszego dostosowania się do wprowadzonych ograniczeń. Pozwany uwzględnił przy tym jednak również fakt niedostatecznej staranności powoda przy opracowywaniu wartości ograniczeń przed

ich faktycznym wprowadzeniem w dniach 10-31 sierpnia 2015 roku. Powyższe świadczy o tym, że pozwany, wbrew twierdzeniom powoda, dokonał prawidłowej oceny dotychczasowego zachowania powoda. Wskazać zatem należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia i jego przyczyny, która tkwiła w zaniedbaniu powoda w postaci braku odpowiedniego współdziałania na etapie opracowania planu ograniczeń i ewentualnego braku odpowiedniej procedury, które uniemożliwiłyby zaistnienie przekroczeń poboru energii, wobec ustalonych ograniczeń. Będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 29.400,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem. Tym samym nieuzasadniony był wniosek powoda zmniejszenie nałożonej kary. Nie zasługiwał na uwzględnienie argument strony powodowej, co do zasadności zmiany decyzji, wobec prowadzenia działalności gospodarczej ze stratą za 2017 roku, o czym w ocenie powoda świadczy, że rok obrotowy został zamknięty ze stratą na poziomie 353.392,23 zł. Zaznaczyć tu przede wszystkim należy, iż ustawodawca nie uzależnił wysokości kary od dochodu przedsiębiorcy w roku poprzedzającym wydania decyzji, lecz od przychodu, a zatem niezależnie od tego, czy przedsiębiorca prowadzi działalność ze stratą. W ocenie Sądu kara pozostaje we właściwej proporcji do przychodu adresata decyzji uzyskanego w roku poprzedzającym wydanie decyzji. Wysokość wskazanej straty odnotowanej przez przedsiębiorcę nie przemawiała za obniżeniem kary ustalonej przez Prezesa URE na poziomie 29.400,00 zł, zważywszy na fakt, że powód osiągnął w 2017 roku przychód w wysokości (...)zł.

Niezasadnie również powódka zarzuciła, że w zaskarżonej decyzji nie wskazano żadnym dokumentem, iż osoba podpisująca decyzję posiada stosowne upoważnienie do działania w imieniu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Powyższy zarzut został postawiony wbrew treści art. 107 §1 k.p.a. oraz 268a k.p.a., z których jednoznacznie wynika brak wskazywanego przez powódkę obowiązku. Ponadto, Prezes URE do odpowiedzi na odwołanie załączył stosowne upoważnienie. Powyższe umocowanie zostało udzielone przed dniem wydania zaskarżonej decyzji (k. 52).

W odniesieniu do zarzutów powoda w zakresie naruszenia przepisów postępowania, wskazać przede wszystkim należy, iż Sąd nie stwierdził ich naruszenia przez Prezesa URE, jak również, mając na względzie nadmieniony już wyżej pierwszoinstancyjny charakter niniejszego postępowania, wskazać należy, że Sąd rozpoznaje sprawę merytorycznie, a wskazywane przez powoda naruszenia nie mogłyby skutkować uchYLENIEM lub zmianą decyzji.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018r. poz. 265). Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska